

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

DE DIJOUS A DIJOUS

La qüestió dels crèdits militars, ab una mica més, dona per resultat la caiguda de 'n Toni. En Villaverde vá atacar la petició del govern, ab una serie de arguments de verdadera forsa, demostrant qu' en un moment anava á quedar destruída l' obra tan difícil y costosa de la nivellació del pressupost... pero res hi vá valer: se procedí á la votació y 139 vots contra 114 proclamaren qu' en Toni te la paella pel mànec y pot fregir al país á la mida del seu gust.

Votaren ab ell tots els innominats de la majoria, els diputats qu' exercixen un càrrec y cobran nómina y els qu' esperan obtenirne. Votaren també ab ells els reaccionaris de 'n Pidal, agrahits per lo bé que vá portarse l' atlot ab en Nozaleda.

En contra, todas las oposicions dinásticas y antidinásticas, y un número bastant regular de conservadors que segueixen las inspiracions de 'n Villaverde.

Una victoria de 25 vots en tals condicions no es tal victoria. Ab molta rahó pogué dir un periódich: «No es qüestió de aritmética, sino de vergonya.»

Però com en Toni té dit qu' ell no 's donará per entés, mentres conti ab el duplo de un home, vels'hi aquí que continua resolt ara mes que may á fer la felicitat dels espanyols á la seva manera.

En els primers moments fins en Romero Robledo vá acatarrarse, abstenintse de presidir el Congrés. Un mal ayre mallorquí vá posarlo en aquest estat. En Villaverde 's mostraba també molt ressentit, y més enfutismats qu' ell, alguns dels amichs que 'l secundan, entre altres en Gasset. Hi hagué diputat villaverdistas qu' estant en desacort ab en Toni, l' lensá ab ira la breva que s' estava xupant. Dos ó tres feren dimissió del càrrec que desempeñavan.

Era aixó, un cisma en tota regla. La conjunció conservadora tornava á aclivellarse. Tot semblava indicar que no hi havia Toni pera quatre días.

Però estém en plena Quaresma, y 'n Villaverde, qu' es un bon cristiá, va ser cridat á la Casa Gran de la Plassa de Orient, y allí diuhen que varen confessarlo.

«Naturalment qu' es bastant difícil traslluhir els secrets de confessió; pero 'l penitent va donar mos-

tras palpables de que ja estava arrepentit, y de que de moment no tornaria á pecar. Las sevas diferencias ab en Toni quedan reduhidas y concretadas á la qüestió dels crèdits militars: en tot lo demés se proposa ser un perfecte ministerial, disciplinat y bon minyó.

Però 'ls seus satélits remugan y tiran guitzas, y en Romero Robledo, 'l dijous, encare tussia fort. El catarro li impedia de possessionarse de la presidencia del Congrés, y de seguir rompent campayetas en honor de una situació política, que ja li fa tres cosas.

Tal es l' espectacle que 'ns ofereix la política menuda. No hi ha més que l' afany de sostenir á tota costa una situació que no pot aguantarse. Reformas y midas que millorin ó alivihin la desesperada situació del país no cal esperarlas del present estat de cosas.

La crisis va cundint, la paralisació del treball augmenta, y 'ls queviures escassejan cada día més. Te-

nim els franchs á la ratlla de 40, y 'l pá ha experimentat un nou augment de cinch céntims per tres lliuras. Per tot consol no 'ns queda més que 'ls discursos de 'n Toni y las benediccions de 'n Nozaleda.

PEP BULLANGA

Inglaterra á Gibraltar

UNA ESTATUA DE LLART

V AIG veient que á n' en Maura el día que pujá al poder, se 'l va honrar ab una estatua feta ab llart mallorquí, per l' istil de aquellas que 'l seu país Malondra, en els dias de festas extraordinarias, exposa en els seus aparadors del carrer de la Princesa.

«No las han vistas may?» El llart es una materia tova, dúctil y de bon treballar, y l' estatua ó 'l busto ó lo que sigui 's pot fer ab tanta ó més facilitat que ab el mateix fanch. Quatre cops de palillo, sempre que 'l manejin mans destres y experimentadas, y llestos!

Després s' instala en l' aparador y no 'n vulguin més de badochs á contemplarla. Tothom hi diu la seva:

—Miren que n' está de bé... Sembla talment de pedra marbre!

—Aquestas son las obras d' art millors, que sempre que convingui se 'n pot tirar una cullerada á l' olla ó á la cassola.

—¡Encantador simbolisme! De la sustancia més estimada dels porchs mallorquins se 'n fa l' esfigie dels homes célebres.

Las estatuas de sahím, com diuhen á Mallorca, ó de llart, com diuhen á Catalunya, á part de las ventatjas enumeradas, tenen alguns inconvenients.

Entre ells poden citarse aquests: Exposadas á una temperatura massa elevada, á l' acció del sol ó de la llum, se derriteixen fàcilment. Comencan á recalcimar se desfonten y desordenan convertida; al últim en una pasterada de llart.

Baix l' influencia directa del ayre ó de certas mal las olors se tornan rancias, convertintse la blancura del llart en una grogor antipática y fastigosa. En aquest cas casi no queda més remey que regalar aquella sustancia als pobres ó llansarla, perque tots els guisats en que s' hi posa llart ranci agafan mal gust, y 'l diable que se 's menjí.

Aixó es lo que li ha succehit al atlot mallorquí, en el poch temps que porta de presidir el govern.

Varen colocalo en el banch blau, perfectament modelat. Semblava una estatua clásica. No se 'n ha vista cap de igual en els aparadors de ca'n Malondra. Y lo més admirable es qu' era una estatua que 's movia, que parlava, causant l' assombro de tots els presents y l' entusiasme dels diputats de la majoria.

Tots deyan lo mateix, alsant els ulls al cel, en actitud de arrobament:

—¡Al últim la majoria ha trobat al leader, al jefe, al general invicte que ha de conduhirla á la victoria!

Però l' estatua era de llart y desde 'ls primers moments comensá á esgroguehirse.

—¿Y ara qu' es aixó?—deyan alguns.—¿Es que ha agafat el fel sobreixit?

—No, senyors—respongueren els inteligents— aquesta grogor no es pas efecte de la bilis, sino de la ranció.

—Pero ¿es aixó possible? Un llart tan fresch y ja ranci?

—Ranci, sí; lo qual es degut á haverse posat en contacte ab en Nozaleda y 'ls clericals. Y no es aixó encare lo pitjor: aquesta ranció es superficial; la més grave es la que porta á dintre y 'l va descomponent á llegua per hora: la ran-

No ho fa ab cap mal fi, però per guardar la seva finca,

sense volguer posa 'ls peus sobre las terras vehinas.

quantas curiositats. Digni, per exemple, que l' Míkado es molt aficionat a tocar l' acordéon; que la seva dona s' diu Haru-Ko; que té setantanou fills...

—¿Tants? Potsé 'n fem massa.

—No s' hi amohinil! Com que nosaltres no 'ls hem de mantenir... ¡Ah!... De lo que no podem prescindir de cap manera es de la vista.

—¿De quina?

—Una vista d' alguna població.

—Avuy no 'n tenim cap de disponible.

—Si no la tenim, l' hem de buscar. ¿Qué semblaria el diari sense la seva vista corresponent? ¡Callal!... ¿Per qué no hi podem posar aquella que hi ha allá sobre?

—Ja vam publicar-la fa pochs díes: es la de Yokohama.

—¡Ah! No vol dir res que ja l' haguém publicada. Póssila cap-per-vall y semblará un' altra. ¿Veu? Tingui: aixís serà la vista... de Masampo. Apa, ara a las caixas y a tirar desseguida, que l' públich está impacient.

—¿Qué 'ls farem cridar avuy als venedors?

—Qualsevol cosa ben frapant.

—Verbi-gracia...

—«El gran combate naval de Seul.»

—Observi que Seul no es port de mar.

—¡Millor que millor! Aixís causarà més sorpresa el que hi hajin anat barcos.

A. MARCH.

N dels diputats a las ordres de 'n Maura y que vota ab ell en tot y per tot, es en Castellanos, que durant l' actual legislatura sigué nomenat Director del Banch d' Espanya, ab sis mil duros de sou, cotxe y altres gangas.

Es aquest un cas de incompatibilitat, y á pesar de tot el tal Castellanos continúa desempenyant el càrrech, y votant ab el govern.

Lo que dirá en Maura:

—Desengányinse, senyors: las lleys en aquest país se fan no mes que perque 'ls governs puguin donarse 'l gustasso de burlarias.

Diálech:

—Diguin lo que vulguin, els polítics de la restauració, están cridats encare á prestar á Espanya grans serveys.

—Es molt cert: els hi prestarán el día que 's retirin á Ceuta, ab la cadena que per la seva categoria 'ls hi correspongui.

El fet dels seminaristas de Dijon, que van penjar els hàbits á la figura, té tres parells de bemols. Perque no van ferho pas per abandono de vo-

ciació, sino per antipatia ab el bisbe, que, segons diuhen, té una gran amistat ab en Combes, y fins entre 'ls crachs passa per franc-masó.

Tot perque posat á escullir entre Fransa y Roma, opta per Fransa.

...

Els seminaristas varen proposar senzillament donarli un gran disgust, negantse á rebre las ordres sagradas de las sevas mans.

Peró 'l bisbe 'ls ha trompat.

Lo primer que ha fet ha sigut notificar al govern que no havian prestat mes que un any de servey en las filas del exercit, en sa qualitat d' estudiants de sacerdot; pero que havent perdut la qualitat de tals, els ne corresponen tres.

Per odi á la República obraren, y ara haurán de anar á servir dos anys en las filas del exercit republicá.

Podrá ser el bisbe de Dijon tan franc-masó com ells vulguin; pero haurán de reconèixer qu' en materia de *confirmar* hi té la má trencada.

L' alcalde Boladeres s' ha posat resultament en pugna ab els republicans del Ajuntament.

Cert que la ley el faculta per efectuar determinats nomenbraments; pero un alcalde no ha de oposarse may als honrats desitjos manifestats per una comisió unánime, com unánimement volia la de Consums, conferir el càrrech de jefe del ram á un distingit correligionari, de tants mérits y tant digne de la confianza de la comisió, com el Sr. Palet de Rubí. Y si s' hi oposa, ja sab lo que li toca: arrostrar las conseqüencias.]

Nosaltres, y ab nosaltres estém segurs que tots els republicans de Barcelona, veuriam ab gust que 'ls elements republicans del Ajuntament sense distinció de matisos, formessin un núcleo vigorós y ben organísat, per oposarse á certas caparradas que no tenen rahó de ser.

Disgregats serán sempre vensuts! Units y concertats compliran las aspiracions del poble republicá, que per aixó va enviarlos al Ajuntament.

Res més fácil que reduhir al alcalde de R. O. á sas funcions decorativas, las únicas que li corresponen. Y si perque fassi mes goig se fa precís trenarli las patillas, se li trenan y en paus.

Quaresmal:
El confés á un penitent:
—¿Quants Deus hi há?

—¡Uy, quina pregunta mes peliaguda!

—¿Ahont está Deus?

—Y ara! No sembla sino qu' está empenyat en preguntarme lo mes difícil.

—¿Qui es Jesucrist?

—¿Com si no tingúes res mes que fer qu' enterarme de qui es fulano y qui es sutano! Jo no conech á ningú.

—¿Llavors ¿qu' es lo que sabs?

—La lletania.

—¿Y res més? En fi, dícala, y veurém.

—Bueno; pero comensi vosté, que jo ja aniré dihent «*Ora pro nobis!*»

Llegeixo l' següent telegrama, y no acabo de sortir de la meva *apoteosis*:

«El Papa está preparant una nova Encíclica, en la qual invita á las nacions totas á la pau, funda una cátedra de sociología, y reconeix la validés del matrimoni civil.»

¿Será veritat?

¿O es que 'ls fils telegráficis están de broma y 's volen riure del Papa, del clero y de un servidor de vostés?

Si 'l Papa 's declara partidari del matrimoni civil, será qüestió de penjar el barret de teula á la teulada!

Podém dir qu' Espanya no s' ha embolicat ab la guerra, ni es probable qu' en lo succehiu s' hi emboliqui.

Peró la guerra entre l' govern y l' contribuyent, aquesta sí que s' ha declarat.

Per interina providencia, en Maura, desenvaynant l' eyna del general Linares, li ha donat un tal sablaso, que li costará uns quants milions de pessetas.

Y ara que las classes neutras vagin fent escarafalls á las solucions de 'n Salmerón!

¿A qui no vol sella, Deus li dona bast; á qui no vol República, Deus li dona cada cop de sable, que li deixa escoladas las butxacas.

A Fransa s' ha fet extensiu el descans dominical, ó millor diriam l' expansió del día festiu, fins á las tropas.

En virtut de un ordre trasmesa pel general André als gefes de cos, els soldats serán lliures, els diumenjes, desde la diana fins á la retreta.

Ab excepció dels qu' estiguin de guardia y dels castigats, els demés podran abandonar els quartels y anar per las sevas, per son propi dret y sense necessitat de obtenir permisos specials.

Aquesta mida ha sigut rebuda en tot Fransa ab verdadera satisfacció.

La República es amable, condescendent y sobre tot amiga dels defensors de la patria.

Els diputats perdigots s' han fet mauristas.

L' altre día 'l Russinyol, pegant una voladeta, va anarse á posar en els dits de 'n Maura, dihentli:

—Amich Toni, si li fan falta vots, conti ab els nostres.

Aquest es el tercer ó 'l quart ó 'l quint concubinatje dels representants de la gent de bé.

La prenda de aquesta nova unió ilícita com totas las anteriors es la seguretat que 'ls ha donat l' atlot de que será lley el seu projecte de administració local, que permetrá als perdigots anar á la Casa gran desde la presidencia dels cassinos y sense haver de passar per las urnas.

Aixó y 'l matis reaccionari y clerical de 'n Maura, 'ls induhirá á fer inscriure en la fulla de las fals, aquell lema que 's llegeix en certs ganivets: «*Viva mi dueno!*»

¡A n' aquest clot han arribat á enfonzarse 'ls que blasonavan de defensors de la personalitat de Catalunya, contra 'ls abusos del centralisme!

Un quadro sevillá:
Darrera del altar major de l' iglesia del Angel Sant, tapiadas en una paret, van ser trobadas una porció de momias.

Y tot desseguida va corre la veu de qu' eran cosos de sants. Y de senyoras católicas acudint en el pudrimener á fregarhi 'ls vestits y 'ls grans dels rosaris no 'n vulguin mes.

Ara no faltaria sino que 's declarés entre aquellas fanáticas una bona epidemia.

Aquest sería 'l miracle que 's mereixen.

Els minyons de dos parroquias de la provincia de Lugo, concurrents á una romeria, després d' entre-garse als actes acostumats de piadosa xerinola, van empéndrelas entre ells á tiros, ganivetadas y cops de garrot, com si estiguessin febrosos de rompres la crisma mútuament.

Aquesta es, després de tot, la salsa de las romerias gallegas.

¡Y lo contents qu' están els ensotanets de mantenirlos en un gran tau elevat de ilustració!

La veritat es que 'ls interessats els ho pagan bé, procurant fer tot lo possible pera proporcionals'hi molts enterros y funerals.

À LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1. XARADA.—*Ca-sa-do-ra.*
 - 2. ANAGRAMA.—*Carta-Traca.*
 - 3. TRENCA-CLOSCAS.—*El Pati blau.*
 - 4. CONVERSA.—*Manola.*
 - 5. GEROGLÍFICH.—*Per bons bolets los rovellons.*
- Han endevinat totas ó part de las solucions del número anterior els caballers: Joan Dormuá, Xelís, Xapu Dour, Andreu Nunell. Un republicá, Juan Mari, Noy de las mostras y Gildet de S. Cugat.

XARADA
Passa un *invers-dos* y un altre en *vá pels tot* que las donas maranyats ab cabells propis constantment s' emperifollan, simulant la exuberancia que Natura no 'ls hi dona. S' ha establert de tal manera la rutina porquerola (ni que 'm matin no retiro la paraula), que ja es moda palpársels ab tots els *tersa* per si 's esmunyan enfora y al carré mateix que *hú cass* que á cala pentinadora. sembla que tinguin migranya ó que no tinguin vergonya.

J. COSTA POMÉS

ANAGRAMA
El fill gran de ca la tot per mestre va estudiar y ara se 'n arrepenxeix puig pateix molta total.

S. CASELLAS G.

ADELAIDA CROS

Ab aquestas lletas degudament combinadas formar el títul d' una sarsuela dramática.

PACO ALEGRÍA

GEROGLÍFICH

V X V
TIT TIT TIT
EL EL
S
I III

S. CASELLAS G.

Caballers: A. Cararach, Pep del Nas, Juan Monsanat, José Biosca, Juan Mari, Lluís Duo, Joan Roura, Roberto Romeu M., Juan Fontanillas, Paquito y Enrique Oromí. No 'ns plau.

Caballers: Quimet de Cuba, Joan Dormuá, Enrich Domenech, F. Joanet y Manuel Opi: Perfectament.

Caballer: Baldri Costa Inglés. Hi ha algun vers mal acentuat que ho destarota tot. Si 'ns vagal' engiponarem.—A. C.: A la *estimada* no se li diuhen aquesta mena de cosas. Ellas no 'n fan cap cas... figúris el públich!—C. G. Redembach: Setcentas vegadas havém rebut aquesta composició. ¿Vol que li 'm fem recibó?...—J. S. O.: Els dibuixos son d' alló més imperfectes.—G. Tisserand (París).—*Nous ne admettons pas des...* d' aixó, com se diu... *des annonces dans le journal. Pas de qua.*—Supurífich: La poesia es més que dolenta, pésima.—Vicens Llopis y Cirera: *Cop y Tampoch* no han consonantat may de la vida. Ficsishi bé y veurá que lligan igual que Llopis y Cirera.—A. Campá: Lo de 'n Llanas no sabém á qué treu nás. De lo altre potser veji alguna cosa.—Luis Llop Mestre: Las faltas quedan dispensadas, pero la cosa no marxa prou y 's queda en terra.—Pa Noli: ¡A la Manchuria falta gent y aquí sobran poetas! Créguim, no s' hi per si més.—P. G., J. P. Llagostera, A. R., J. T., D. T., Variis Suscriptors, F. M. G., (Un revolucionari), y F. F. y V.: No 'ns es possible insertar las cartas per motius diversos.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorrilleux y C.

Efemérides tristes

El pa abandona als que més el necessitan.